

Változás

Görbe Adrienn

Munkám koncepciója a természet körforgásáról szól. Alapanyagként a gledícsia fa terméseit használtam. Termés, ami a magot védi, formája egy kifelé csavarodó spirál. Hasonlítható egy lótuszvirághoz is. Ez egy iskolai feladatra készült munka, rész és egész témában, amihez gyűjthető anyagokat kellett felhasználni. Az alapanyagot Budapesten gyűjtöttem az Epreskertben. A megfelelő terméseket kiválogatva egyesével összevarrva alakítottam ki formáját.

A termésről egy kicsit részletesebben: a gledícsia egy tövises törzsű és ágú fa. Az Amerikai Egyesült Államokból származik, Európában az 1700-as évektől terjedt el. Hosszú barna csavarodó hüvelytermése van, ami a nyár végére megbarnulva nagy számban található a fán és tél közepétől hullik a földre.

A mű célja, hogy sugallja a természetben zajló körforgásokat. A mag, mint az élet kezdete, ha elvetünk kikel felcseperedik, fa lesz belőle, ami kivirágzik terméseket hoz és kezdődhet előlről az egész folyamat. Ezért is spirál formában gondolkoztam, mert ez szimbolizálja a születést, fejlődést. A spirál maga egy pontból kiinduló szerteágazó formák összessége. Ugyanígy egy fa szétszórva magvait számtalan újabb fát hozhat létre. Egy kifelé nyíló forma, ami egy lótuszhoz hasonlítható. A lótuszvirágot számos különböző kultúrában legfőképpen a keleti vallásokban a tisztaság, a felvilágosodás, a megújulás és újjászületés szimbólumaként tartják számon.

A terméseket összegyűjtés után két csoportra lehetett osztani. Jobbra illetve balra csavarodóakra. Ezért el kellett döntenem az elején, hogy melyik irányba csavarodjon a mű. Majd a terméseket egyesével, cérnával összevarrtam kialakítva ezt a spirális formát. A lelógó cérnákról asszociálhatunk kis gyökerekre, mintha életre kelne, kihajtana a szobor.

„A szobrászat elméletirői hosszú-hosszú évszázadokon át – a megmunkálásmódra utalva – kizárólagosan a plastica – a mintázás – és a sculptura – a faragás – módszere alapján építették fel kategóriáikat, osztályozták, jellemezték a művészeti ág alkotásait. A közelmúlt néhány évtizedében – az első, radikális változások a századelőn jelentkeztek, és azóta is állandóan emlegetnek egy Marcel Duchamp nevű úriembert – ez a két osztály, ez a két

technikai, kivitelezési törvényszerűségeket feltételező műcsoport hirtelen mozgalmas változások terepévé vált. Az objet trouvé, a talált tárgy, a ready made, az ún. szobrászati készáru, az eredeti funkciójától elvonatkoztatott, vagy eredeti összefüggésrendszeréből kiemelt, s a műalkotás pozíciójába helyezett produktum, az environment, a környezetszobrászat, no és a mobilszobrászat, az installáció, az objekt, a tárgy kollázs megnevezései, fogalomalkotásai jelzik, hogy a szobrászat anyagalakítási, formaképzési lehetőségei kitágultak, az objektívizáció megannyi változata született meg, és hogy a műteremtési lelemény kimeríthetetlenül gazdag. E sokszínű összképben, valahol a meglévő elemek, a készen talált formációk közül való kiemelések és az anyagalakítások, az anyagformálások határmezsgyéjén határozhatjuk meg azoknak a térbe komponált, anyagban testet öltő alkotásoknak a helyét, amelyeket jobb elnevezés hiányában organikus szobrászatnak, organikus szobroknak nevezünk. A leginkább a természet anyagainak és elemeinek, élő vagy egykor élt organizmusainak felhasználásával, az organikus létezés-émlék megőrzésének igényével készülő munkák azon túl, hogy a 20. századi ember természettől való elfordulásának veszélyeire, természethez való visszatérésének szükségességére is utalnak, egyszersmind sajátos atmoszférát összpontosító, különös sugárzású művészeti világ autonóm tartományát is létrehozták, létrehozzák.... Farkas László, Orosz Péter és Varga Géza Ferenc műveiről világosan leolvasható, egységes anyagválasztás és anyaghasználat karakterizálja alkotásaikat: fatörzs, ág, háncs, kúszónövény, csont, falevél és papír a matéria, és a megmunkálásmód előnyben részesíti a szelíd, a visszafordíthatatlanságokat megkerülő metódusokat, s ha a művész be is avatkozik az anyagba, évszázados, vagy még inkább évezredes kézműves fogásokat, eljárásmodokat alkalmaz: a hajlítás, a kötözés, az összeillesztés, a csapolás mellett a legdurvább beavatkozásnak a faragás ítéltető. Kézenfekvő a népi mesterségekkel, az ősi tárgyalakítási tradíciókkal való kapcsolatra történő hivatkozás, de itt nem használati tárgyak, nem eszközök születnek, hanem műalkotások: fantasztikus lényyszerűségek, szürreális képzetek tárgyasulásai, fájdalmas állapottükrözések – de az ábrázolás, a konkrét megjelenítés konvencióit leginkább elveti a három művész. Nem tárgyat és nem alakot, és nem behelyettesíthető motívumot idéznek.... hanem elsősorban emóció-megragadásokra, érzelmi kifejezésekre, asszociatív forma- és tömegidézetekre törnek, az utalások laza, szabad képzeletfutamokra alapozott rendszerét, mitikus tartalmakkal átitatott plasztikai világát dolgozzák ki. „¹

A mű anyaghasználatában és koncepciójában hasonlítható még Olga Ziemska és Vivian Visser szobrászművészek munkásságához.

Olga Ziemska: Stillness in motion²

Vivian Visser: Armament³

Vivian Visser: Wiggle Root⁴

A természetművészet számomra nagyon kedves téma, ezért szeretnék még többféle variációt készíteni ebből a termésből, megváltoztatva méretét vagy akár formailag eltérő sorozatot létrehozni.

¹ Wehner Tibor: Természetszobrászok: <http://www.jamk.hu/ujforras/990309.htm>

² Olga Ziemka: <http://www.olgaziemska.com/Stillness-in-motion>

³ Vivian Visser: http://www.vivianvisser.com/Vivian_Visser/Armament.html

⁴ Vivian Visser: http://www.vivianvisser.com/Vivian_Visser/Wiggle_Root.html